

O. att döma i en sak. — 2) Ej grundad på fog, utan skäl. *Ett o-t åtal. O. anmärkning.* — *Syn.* Orättvis, Obillig, Oskäligen, Obehörig.

OBEFOGENHET, f. 3. Egenskapen att vara obefogad. *O. att döma i ett mål. En anmärknings o.*

OBEGRIFLIG, a. 2. Som ej kan begripas, förstås. — *Syn.* Ofattlig. — *Obegripligt, adv.*

OBEGRIFLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara obegriplig. — 2) Obegriplig sak.

OBEHAG, n. 5. Händelse, förhållande, omständighet, som väcker en obehaglig känsla. *Röna o. af någon. Hafva o. af någon.* — *Syn.* Ledsamhet, Förtret, Förtretlighet, Olägenhet.

OBEHAGLIG, a. 2. Som ej behagar; som missshagar. Sägdes både om sak och person, dock mest om det förra. *En o. personage. Ett o-t ansigte. O. trakt. O-t umgänge. Det är o-t att höra sådant om dig.* — *Syn.* Oangenäm, Otreflig, Ful, Vidrig.

OBEHAGLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara obehaglig. — *Syn.* Otreflighet, Fulhet, Vidrighet. — 2) Obehaglig händelse. *Råka ut för o-er.* — *Syn.* Obehag, Ledsamhet.

OBEHAGLIGT, adv. På ett obehagligt sätt. *Låta, ljuda o.* — *Syn.* Oangenämt, Otrefligt, Fult.

OBEHINDRAD, a. 2. Utan att hindras. *O. af vidare mötgångar fortgick han på sin bana.* — *Syn.* Oförhindrad.

OBEHINDRADT, adv. Utan hinder. *O. fortsätta sitt arbete.*

OBEHÖFLIG, a. 2. Som ej behöfves. — *Syn.* Se *Onödig.* — *Obehöflighet, f. 3.*

OBEHÖRIG, a. 2. Ej behörig: 1) (om person) a) I laga hänseende oberättigad. *O. att döma i ett mål. O. person,* ej den rätte, en främmande. — b) Utan nödig kännedom att döma, yttra sig i en sak, *I musik är han alldeles o. att döma.* — *Syn.* (för begge bem.) Obefogad. — 2) (om sak) Ej såsom det bör vara. *En o. anmärkning.* — *Syn.* Otillbörlig, Obefogad, Opassande, Otillständig.

OBEHÖRIGHET, f. 3. Egenskapen att vara obehörig. — *Syn.* a) Obefogenhet. — b) Obefogenhet, Otillbörlighet, Otillständighet.

OBEHÖRIGT, adv. På ett obehörigt sätt, obefogadt.

OBEKANT, a. 1. Ej bekant: 1) Ej känd. *En o. person. Det är mig o. Jag var o. der.* — 2) Ej känd genom ryktet. *En o. författare. Ett o. namn.* — 3) Okunnig. *O. med ett ämne, en vetenskap. O. med vägen.*

OBEKANTSKAP, f. 3. 1) Förhållandet att ej vara känd. *Min o. på orten.* — 2) Brist på kännedom, insigt. *Hans o. med ställningar och förhållanden. O. med ämnet.*

OBEKYMRADE, a. 2. Ej bekymrad, ej oroad, fri för bekymmer. *Var o. för den saken. Lefva o. Ett o-t lif.* — *Syn.* Bekymmerfri, Bekymmerlös, Sorglös, Lugn, Rolig, Trygg.

OBEKYMRADE, adv. Utan bekymmer, utan oro. *O. fortsätta sin sömn, oakadt man har elden öfver sig. Lefva o.* — *Syn.* Sorglös, Bekymmerlös, Bekymmerfritt, Lugnt, Roligt, Stilla, Tryggt.

OBELEFVAD, a. 2. Som saknar, röjer brist på belevfvenhet. *En o. person. O-t sätt, uppförande. O-e maner.*

OBELEFVADT, adv. På ett obelefvadt sätt. *Skicka sig o.*

OBELEFVENHET, f. 3. Brist på belevfvenhet.

OBELISK, -- i'ssk, m. 3. (grek. *Obeliskos*) Hög, fyrkantig, på en låg fotställning upprest, uppåt afsmalnande och i en liten pyramid slutande pelare med bildverk i upphöjdt arbete och hieroglyfer, till minne af någon vigtig händelse.

OBELÅTEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej belåten. — *Syn.* Oförnöjd, Missnöjd, Missbelåten. — *Obelåtenhet, f. 3.*

OBEEMEDLAD, a. 2. Utan förmögenhet. *Vara o.* — *Syn.* Medellös, Torftig, Fattig.

OBEEMÅLT, a. 1. Lemna o., ej nämna, förbigå, förtiga.

OBEEMÄNGD, a. 2. Se *Oblandad.*

OBEEMÄRKT, a. 1. Som ej blifvit bemärkt; utan att bemärkas. *Lefva o. Lemna o., se Lemna obemäkt.*

OBEENÄGEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej benägen: 1) Ej böjd (för). *O. att tro, att hjälpa.* — *Syn.* Ovillig, Motvillig. — 2) Som hyser ogynnsamma tankesätt emot någon. *Han är honom o.* — *Syn.* Ogynnsam, Ogunstig, Obevågen, Ogen, Ogynnsamt stämd.

OBEENÄGENHET, f. 3. Motvilja.

OBEENÄGET, adv. Ogynnsamt, ogunstigt, motvilligt.

OBEQVÄM, a. 2. Ej beqväm: 1) Ej väl passande och tjenlig till något visst bruk; som medför besvär. *En o. soffa. O-t rum. O-t lif, yrke.* — *Syn.* Oläglig, Besvärlig, Obevämlig. — 2) (i lagstil) Som ej äger de af lag föreskrifna egenskaper för någon viss laga handling. — *Syn.* Oskicklig.

OBEQVÄMLIG, a. 2. Se *Obeväm, 1.*

OBEQVÄMLIGEN, adv. Se *Obevämt.*

OBEQVÄMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara obeväm (bem. 1). — *Syn.* Oläglig. — 2) Obeväm sak, obevämt tillstånd, förhållande. *Hans yrke medför många o-er.* — *Syn.* Oläglighet, Besvärlighet.

OBEQVÄMT, adv. På ett obevämt sätt, i obevämlighet. *Sitta, ligga, bo o.*

OBEREDD, a. 2. Ej beredd: 1) Ej tillredd, ej bearbetad. *En o. hud.* — *Syn.* Rå, Oarbetad. — 2) Ej förberedd. *O. till strid. O. på ett anfall. O. att svara.*

OBEREST, a. 1. Ej berest: 1) Ej genomrest. *Ett af mig o. land.* — 2) Som ej gjort några större resor, ej rest i något visst land. *En o. yngling. I England är jag alldeles o.*

OBERGAD, a. 2. Som ej blifvit bergad. Sägdes om folk och saker vid skeppsbrott, samt om åker och äng. *Jfr. Berga.*

OBERIDEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) (om häst.) a) Ej riden, utan ryttare. — b) Ej inriden. — I begge dessa bem. föga brukligt. — 2) (om person) a) Okunnig i ridkonsten. — b) *O. ryttare,* utan häst.

OBEROENDE, a. 1. 1) Som af ingen beror. *En o. människa.* Sägdes äfv. om sak, t. ex.: *Föra ett o. lif. Vara i o. omständigheter.* — *Syn.* Oafhändig, Sjelfständig, Sjelfträdig, Sin egen. — 2) Brukas någon gång absolut, nästan som preposition, och betyder då: Utan afseende på, t. ex.: *O. af allt detta, beslöt han att...* — *S. n.* Tillstånd, då man är oberoende. *Lefva i fullkomligt o. af andra. Hvar och en söker o.* — *Syn.* Oafhängighet, Sjelfständighet.

OBERYKTAD, a. 2. Ej beryktad för något vanhederligt, välkänd. *En o. person.*

OBERÄKNAD, a. 2. 1) Ej inberäknad. *Från den 1 till den 10 i månaden, den sednare dagen o.* — 2) Utan att beräkna, utan afseende på.